

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 340/2026
31.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Миролуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Југовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији 5К. бр. 105/2025 од 30.10.2025. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1. бр. 11/26 од 17.02.2026. године, у седници већа одржаној дана 31.03.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Југовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији 5К. бр. 105/2025 од 30.10.2025. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1. бр. 11/26 од 17.02.2026. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу поднети захтев за заштиту законитости ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.

Образложење

Првим ставом изреке пресуде Основног суда у Куршумлији 5К. бр. 105/2025 од 30.10.2025. године, окривљени приватни противтужилац АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика и за исто је осуђен на новчану казну у одређеном износу од 40.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико у датом року казну не плати, иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Окривљени АА обавезан је да сноси трошкове кривичног поступка на начин ближе наведен у изреци првостепене пресуде.

У другом ставу изреке првостепене пресуде, окривљени приватни противтужилац ББ је, на основу члана 423. тачка 2) Законика о кривичном поступку ослобођен од оптужбе да је учинио кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Кж1. бр. 11/26 од 17.02.2026. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Југовића и пресуда Основног суда у Куршумлији 5К. бр. 105/2025 од 30.10.2025. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Милош Југовић, из свих законских разлога са предлогом да Врховни суд побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или да побијане пресуде преиначи, тако да окривљеног приватног тужиоца АА ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело које му је стављено на терет, као и да окривљеног приватног тужиоца ББ огласи кривим за кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и истог обавезе да сноси трошкове ближе наведене у поднетом захтеву.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене наводи изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног АА, у поднетом захтеву за заштиту законитости, истиче да дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело будући да је окривљени критичном приликом поступао у нужној одбрани како би од себе одбио истовремени и противправни напад, с обзиром да га је ББ напао и замахнуо руком, док је он био на трактору, опсовао му мртву мајку, затим покушао поново да га удари, замахнуо и ударио га затвореном шаком у пределу главе, а да је окривљени након тог момента доведен у стање јаке раздражености, те да је поступао у нужној одбрани изреволтиран увредама на рачун преминулог члана породице, којим наводима бранилац суштински указује на учињену повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 19. став 2. Кривичног законика прописано је да је нужна она одбрана која је неопходно потребна да учинилац од свог добра или добра другог одбије истовремен противправан напад.

У чињеничном опису кривичног дела наведеном у изреци правноснажне пресуде је утврђено да је окривљени АА, у време и на месту ближе означеном у изреци пресуде, „у урачунљивом стању, при чему је био свестан свог дела и да је његово дело забрањено, хтео његово извршење, лако телесно повредио приватног тужиоца тако што је... након речи које му је приватни тужилац упутио... сишао са трактора, обратио се

приватном тужиоцу повишеним тоном... а затим га појурио, сустигао до саме капије, одгурнуо га рукама на земљу, док је приватни тужилац био на земљи у лежећем склупчаном положају са рукама штитећи стомак, задао му више удараца ногама у пределу стомака, руку и ногу, чиме му је нанео лаке телесне повреде...“.

Имајући у виду наведени чињенични опис кривичног дела утврђен у изреци правноснажне пресуде, у коме је јасно наведено да је окривљени ударио оштећеног ногама у пределу стомака, руку и ногу, након вербалног сукоба, то по налажењу Врховног суда, недвосмислено произилази да у конкретном случају нису испуњени законски услови за примену института нужне одбране из члана 19. Кривичног законика према окривљеном АА, јер се у описаним радњама окривљеног стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, за које је он и правноснажно оглашен кривим, због чега су неосновани супротни наводи браниоца окривљеног.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац наводи да је суд закључак да се ради о лакој телесној повреди донео само на основу извештаја ДЗ у Блацу који је сачињен два сата и осам минута након догађаја, а да није утврдио тежину повреде и механизам доношења повреда код ББ, нити је предложено вештачење медицинске струке којим би се на јасан начин утврдио механизам и тежина телесних повреда. Поред тога, бранилац наводи да суд као веродостојне цени исказе испитаних сведока ВВ и ГГ иако догађај нису могле да чују, већ само да делимично виде, при чему су исте у крвном сродству са ББ, а погрешно је ценио и исказ јединог кредибилног сведока ДД, који је несродан са странкама и који је био очевидац догађаја, а којим свим наводима бранилац оспорава оцену изведених доказа и на основу сопствених чињеничних закључака извлачи закључак о непостојању овог кривичног дела, те указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у побијаним одлукама и учињену повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 491. и одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**